

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Underline, a. s.**, se sídlem Štulcova 89/4, Praha 2, zastoupený JUDr. Filipem Winterem, advokátem se sídlem Mostecká 273/21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 32, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2010, čj. 27848/10/04400, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2013, čj. 3 A 111/2010 – 39,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **ne** přiznává.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností žalovaný (dále jen „stěžovatel“) brojí proti rozsudku městského soudu ze dne 24. 4. 2013, čj. 3 A 111/2010 – 39, kterým bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 16. 8. 2010, čj. 27848/10/04400, a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 6. 2010, čj. MHMP-842116/09/B/Še-1023. Uvedeným rozhodnutím stěžovatel snížil pokutu z původních 100.000 Kč na 80.000 Kč uloženou žalobci správním orgánem I. stupně za spáchání správního deliktu podle § 8a odst. 3 písm. f) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o regulaci reklamy“). Předmětem sankce byla reklama spočívající v tom, že žalobce vyhotovil žlutá trička s nápisem „Měl jsem se líp učit!“ a s odkazem na www.skoly.cz, do kterých byli následně oblečeni pracovníci romského etnika stavební společnosti Šlehofer, s. r. o. při výkopových pracích v centru Prahy. Správní orgány dospěly k závěru, že uvedenou reklamou žalobce porušil podmínky pro obsah reklamy stanovené v § 2 odst. 3 zákona o regulaci reklamy z důvodu, že reklama je v rozporu s dobrými mravy, neboť svým obsahem diskriminuje romské etnikum a jednotlivce vykonávající manuální práci, snižuje lidskou důstojnost a společenský význam manuální práce.

[2] Ke své kasační stížnosti připojil stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti, který odůvodnil jednak důvody hmotněprávními a dále důvody procesními. Hmotněprávní důvody spočívají v nesouhlasu stěžovatele se závěry napadeného rozsudku městského soudu, a to zejména pokud jde o právní kvalifikaci celého případu, resp. o způsob rozhodnutí uvedeného soudu ve věci samé. Dle názoru stěžovatele trpí rozsudek městského

soudu zásadní právní vadou, přičemž uplatnění kasační stížnosti včetně návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je jediným legitimním prostředkem, jímž může dát stěžovatel flagrantním způsobem najevo, že s hmotněprávním řešením dané věci nesouhlasí. Procesní důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti shledává stěžovatel v tom, že výrok I. rozsudku městského soudu je neurčitý a nesrozumitelný, neboť není zřejmé, jakým způsobem by měl stěžovatel na základě tohoto výroku v dalším řízení postupovat. Je zřejmé, že takovýto výkon rozsudku, resp. jeho následky, by pro žalovaného znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká by eventuálním přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti mohla vzniknout žalobci.

[3] Dále stěžovatel upozornil na výrok II. napadeného rozsudku, kterým mu bylo uloženo zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.874 Kč. Z toho je dle stěžovatele taktéž zřejmé, že by pro něj výkon rozsudku znamenal nepoměrně větší újmu, než jaká by přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti mohla vzniknout žalobci.

[4] Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti považuje stěžovatel za jedinou relevantní možnost, jak účinným způsobem dosáhnout sistace účinků napadeného pravomocného rozsudku, a to přinejmenším do doby, než bude Nejvyšším správním soudem rozhodnuto o podané kasační stížnosti. Stěžovatel je také toho názoru, že přiznání odkladného účinku nemůže být za uvedených okolností nikterak v rozporu ani s důležitým veřejným zájmem.

II.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užití přiměřeně.

[6] Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Břemeno tvrzení i břemeno důkazní ohledně prokázání splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku, tj. negativních právních důsledků spjatých se zrušujícím rozhodnutím městského soudu, nese v dané věci stěžovatel. Hrozbu nepoměrně větší újmy musí stěžovatel jednak dostatečně určitě tvrdit a rovněž náležitě doložit. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti. Kasační soud není povolán k tomu, aby za navrhovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proto musí být dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, čj. 8 As 65/2011 - 74).

[8] V nyní posuzovaném případě Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda výkon nebo jiné právní účinky rozsudku krajského soudu by pro stěžovatele znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Stěžovatel spatřuje svoji újmu jednak v nesrozumitelnosti výroku I. napadeného rozsudku a jednak ve skutečnosti, že podle výroku II. je povinen uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.874 Kč.

pokračování

[9] Co se týče nesrozumitelnosti výroku I. napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud uvádí, že tuto otázku není v této fázi řízení – při rozhodování o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti - oprávněn posuzovat. Posouzení srozumitelnosti výroku rozhodnutí krajského soudu může Nejvyšší správní soud případně přezkoumat až v rámci přezkumu napadeného rozsudku na základě kasační stížnosti. Skutečnost, že stěžovatel nerozumí výroku I. napadeného rozhodnutí a neví, jak podle něj má dále postupovat, tedy není relevantní pro posouzení podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s.

[10] Stěžovatel však zřejmě spatřuje svoji újmu zejména v tom, že se v dalším řízení bude muset řídit závazným názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku městského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a dospět tak k názoru, že žalobce neporušil zákon o regulaci reklamy, s čímž se sám neztotožňuje.

[11] K tomu soud připomíná judikaturu rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, ze které plyne, že „[z]ruší-li [...] krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost, v níž správní orgán polemizuje s vysloveným právním názorem. Nerespektuje-li správní orgán pravomocné soudní rozhodnutí a nepokračuje řádně v řízení, může se dle okolností jednat o nečinnost, proti níž se lze bránit podáním žaloby dle ustanovení § 79 a násl. s. ř. s.“ V této souvislosti rozšířený senát Nejvyššího správního soudu připustil, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti lze řešit situaci, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu, jímž bylo zrušeno správní rozhodnutí. „V tu chvíli se věc dostane do stadia nového posuzování žaloby krajským soudem, který vázán právním názorem kasačního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.) může rozhodnout o zákonnosti správního rozhodnutí opačně, načež původní (zrušené) správní rozhodnutí „obživne“, aniž by důsledkem nového rozhodnutí krajského soudu bylo současné zrušení v mezidobí případně vydaného dalšího správního rozhodnutí. Vedle sebe tu tak mohou být dvě odlišná či dokonce opačná správní rozhodnutí o téže věci.“ Zamezit důsledkům zrušujícího rozhodnutí krajského soudu po dobu kasačního řízení lze podle soudního řádu správního pouze cestou přiznání odkladného účinku. Předpokladem však je podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatelem, který obsahuje negativní důsledky výkonu rozhodnutí krajského soudu, které Nejvyšší správní soud v každém konkrétním případě uváží ve vztahu k zákonným podmínkám (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, čj. 2 Ans 3/2006 – 49, publ. pod č. 1255/2007 Sb. NSS). Možnost přiznání odkladného účinku je tedy vždy ještě podmíněna naplněním podmínek uvedených v § 73 odst. 2 s. ř. s., tj. podmínek zmíněných v bodě 6 tohoto rozhodnutí.

[12] V citovaném usnesení rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dále uvedl, že odkladný účinek kasační stížnosti lze přiznat toliko v ojedinělých případech, kdy by respektování zrušujícího rozsudku krajského soudu mohlo způsobit závažné důsledky (např. vrácení řídičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku, apod.).

[13] Nejvyšší správní soud však v nyní posuzované věci neshledal, že by se jednalo o ojedinělý případ, kdy by výkon rozsudku městského soudu mohl způsobit závažné důsledky.

[14] Jako újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. nelze hodnotit ani stěžovatelem tvrzenou újmu, jež by mu vznikla v důsledku toho, že podle výroku II. napadeného rozsudku je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.874 Kč. Náhrada nákladů totiž vznikla stěžovateli v souvislosti s tím, že bylo zrušeno jeho rozhodnutí. Uvedená částka ani není natolik vysoká,

že by bylo třeba ji považovat za újmu nepoměrně větší, než jaká by vznikla nepřiznáním odkladného účinku žalobci.

[15] V daném případě tak nebyla prokázána existence hned první podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tedy nepoměrně větší újmy, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, resp. v tomto případě žalobci. Proto již nebylo předmětné zkoumat také rozpor s důležitým veřejným zájmem. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. července 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu